

KAPITOLA 6

Koukej, ale ne doopravdy

Tvoje rodina určitě taky zmrzla, když jsi mě sem přišla hledat," řekla ta holka. Hlas se jí trochu chvěl, „ale napřímila se. „Nevzala jsi s sebou náhodou nějaký prachy? Nedokázala jsem sebrat mámě peněženku. Připadalo mi to špatný.“ Kýchl a vykulila oči. „Nemyslíš, že jsem alergická na magii? Může to –?“

„Nech toho," zasténa Vrk. „Jsi Pánduovec?“

Dívka přikývla.

„Odpověz!“ křikl Vrk.

Aru do něj štouchla botou. „Ona přikývla.“

„Já to neviděl.“

„Jestli to nebude proto, že ryješ hlavou v trávě?“

Vrk se zhroutil na trávník před domem, kde ta holka zřejmě bydlela. Bylo to tu dost nudné. Rozhodně to nevypadalo

na místo, kde se daly čekat další božské děti. Tráva byla dokonale předměstská, upravená a zelená přesně tak akorát.

Vrk se s velkým úsilím překulil na záda. Aru si povzddechla, zvedla ho a ukázala ho té holce. „Tohle je, ehm...“

„Čarovný pomocník, parťák, vtipný glosátor a tak dále, a tak dále," představil se Vrk. Zůstal jí ležet v dlaních. „Hrdinům v básních někdy pomáhali orlí králové a chytré opičí princezny. Ale to bývalo. Svět už zapomněl, jak být velkolepý, a tak... jsem tady já.“

„Hrdinové dostávají orlí krále, a my máme –“ začala ta holka.

Aru si hlasitě odkašlala. „My máme bytost bývalé slávy a barvitosti.“

Barvitost bylo slovo, které kdysi slyšela v nějakém filmu, kde lidé oslovovali vznešenou císařovnu. Aru si myslela, že to znamená *barevný*, protože obličej vládkyně byl vážně pořádně zmalovaný (takové obočí nenaroste *nikomu*). Ale významní lidé to zřejmě nebrali jako urážku. Dokonce i Vrk se v jejích dlaních napřímil, protřepal si peříčka a kývl.

Dívka střelila po Aru pohledem *To jako vážně?* Aru pokrčila rameny. Možná to byla lež, která měla holubovi pomoci sebrat energii. Možná to byla pravda. Takhle mluvit byla pro Aru hračka. Dělal to celý život. Pohlédla na něco, co za to nestálo, a namluvila si, že je to úžasné.

„Já jsem Aru.“

Holka zamrkala. „Mini.“